

MED SANJAMI IN RESNIČNOSTJO

Dokazano je, da ljudje sanjamo vsako noč, le da se sanj velikokrat zjutraj ne spomnimo. Odvisne so predvsem od naših želja in strahov. Če smo zaljubljeni bomo verjetno sanjali osebo, ki jo imamo radi, če pa nas je strah je velika verjetnost, da bomo imeli nočno moro. Poznamo pa tudi drugačne sanje. To so naši upi in cilji, za katere upamo, da se bodo v prihodnosti uresničili.

Razkolnikov je bil zelo dvolična oseba. Po zunanosti je deloval kot miren, skromen, dober po srcu in zgleden meščan, toda v resnici je v njem gorel ogenj, ki je samo čakal primeren trenutek, da izbruhne. Kot Seiduna v Alamutu, si je tudi on zadal cilj in je za doseg tega kršil etičnost. Za tiste čase je bila značilna velika revščina, zaradi česar so morali ljudje pri Aljoni Ivanovni zastavljati svoje stvari, da so preživeli. Starka je bila oderuška, preračunljiva in goljufiva, zato jo je Razkolnikov zasovražil ter sklenil, da jo umori. S tem ne bi rešil samo sebe, temveč tudi druge nedolžne ljudi, ki jih je opeharila. Umor je načrtoval dolgo in si ga predstavljal do vsake podrobnosti. Edino vprašanje, ki si ga je zastavljal je bilo, če bo umor zmožen storiti tudi dejansko. Napisal je tudi članek, v katerem je razdelil ljudi v dve skupini. Na eni strani so bili tisti, ki so zmožni velikih stvari, kot je npr. tudi umor in na tiste, ki ne bi niti mravlji storili hudega. Njegov vzornik je bil Napoleon in sicer zato, ker je z voljo dosegel zelo veliko. Ni se poznal dovolj, da bi vedel ali je zmožen takšnega zločina, zato je bil to zanj tudi nekakšen preizkus samega sebe. Ko je bil že skoraj prepričan, da bo umor dokončno storil, je imel sanje o dogodku v otroštvu. Sanjal je meščana, ki je tako pretepel kobilo, da je umrla. V njem se je zopet pojavil dvom, da zelenega ne bo mogel izvršiti. Zdi se mi, da je normalno, da je bil tako neodločen, saj je težko in nemoralno končati življenje človeka, ker ti pač ni vseč. Vedel je, da to ni prav, toda želja po maščevanju je bila večja. Njegov zadnji dvom je izginil, ko je v mestu srečal Lizzaveto, sestro Aljone, ki je tožila, kako jo sestra izkorišča, muči in jo ima v oblasti. Odšel je k starki in jo umoril. Ker je nesrečni dogodek videla tudi Lizaveta, je bil prisiljen umoriti tudi njo. Po zločinu so se zanj začele peklerske duševne muke. Bil je na robu obupa. Grabila ga je panika, da bodo odkrili, da je kriv. Prve dni je vročičen preživel v postelji. Ni vedel kaj se dogaja z njim, ali sanja ali je pri zavesti. Zaradi nenavadnega obnašanja so ga kmalu začeli sumiti, toda vedno mu je uspelo sprati sum s sebe.

Umor je velik zločin. Kako si lahko nekdo vzame pravico in umori osebo, ker ni takšna, kot bi morala biti? Vsi imamo svoje napake, nihče ni popoln. Tudi po mojem mnenju je bila Aljona Ivanovna zlobna, toda to mi še ne daje pravice, da bi sodila o njeni usodi. Na svetu bi vladal kaos, če bi vsak delal po svoje!